

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **F.**, bývajúceho v Č.Č., zastúpeného JUDr. Jozefom Varmusom, PhD., advokátom v Č., Palárikova 83, proti odporcovi **M.**, bývajúcemu v Ž., zastúpenému JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom v Č., Mierová 1725, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Č. pod sp. zn. 11 C 94/2008, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2013 sp. zn. 8 Co 233/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Č. rozsudkom z 28. januára 2013 č. k. 11 C 94/2008 – 309 určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom parcely číslo C. – trvalý trávnatý porast vo výmere 2375 m² zapísanej na LV č. X.X.právy katastra Č., katastrálne územie Č.. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 1 689, 40 € na účet právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení poukázal na predpoklad úspešnosti určovacej žaloby t. j. preukázanie naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.) a na zákonné predpoklady vydržania. Ustáleným skutkovým stavom mal nesporne preukázané, že matka navrhovateľa ako právna nástupkyňa K. - A. - v roku 1985 spornú nehnuteľnosť ústnou darovacou zmluvou darovala navrhovateľovi (svojmu synovi). K., zapísaná v pozemkovej knihe ako spoluvlastníčka nehnuteľnosti, bola manželkou J., ktorý uskutočnil del'bu medzi ním a O. (bratom). Tieto skutočnosti potvrdil v konaní aj odporca. Súd vykonal rozsiahle dokazovanie k spôsobu užívania spornej nehnuteľnosti navrhovateľom. Tento v konaní preukázal aj skutočnosť, že časť spornej nehnuteľnosti v ideálnom spoluvlastníckom podiele nadobudla jeho matka v dedičskom konaní po K.. Bolo preukázané, že navrhovateľ nehnuteľnosť užíval od dávnej minulosti a spochybnené tvrdenia J., že on užíval nehnuteľnosť. Tento nemohol nadobudnúť nehnuteľnosť titulom dedenia po M. (matke), pretože nebola v dedičskom konaní prejednaná, nebola jej vlastníčkou. Preto sa nestal vlastníkom nehnuteľnosti J. a ani odporca. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ splnil všetky zákonom stanovené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním za

aplikácie ustanovenia § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Bolo nesporne preukázané, že nehnuteľnosť užíval dobromyseľne v dobrej viere, pokojne a nerušene od doby, ako mu ju darovala matka (A.) až do roku 2008 , kedy ju začal v užívaní rušiť odporca. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu rozsudkom z 30. septembra 2013 sp. zn. 8 Co 233/2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal určenia vlastníctva k spornej nehnuteľnosti z dôvodu, že odporca nemôže byť jej vlastníkom, pretože ju nadobudol od nevlastníka - predávajúceho J. kúpnu zmluvou č. V X. zo 14. februára 2008. Nehnuteľnosť previedla na navrhovateľa ústnou darovacou zmluvou matka A. rod. C. ešte v dávnej minulosti a navrhovateľ aj nehnuteľnosť pokojne, nerušene užíval do roku 2008. V uvedenom čase si nehnuteľnosť osvedčil právny predchodca odporcu J. na základe notárskej zápisnice NZ 427/1995 z 27. októbra 1995, v ktorej uviedol nepravdivé údaje. Konkrétne, že nehnuteľnosť nadobudol v dedičskom konaní po svojej matke, v ktorom ale nehnuteľnosť prejednaná nebola. Zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom mal odvolací súd preukázané, že v dedičskom konaní po poručiťke K. (2 D 490/1982) sa preberateľkou celého majetku stala A. rod. C. t. j. matka navrhovateľa. Sporná parcela K. bola vytvorená z pozemno -knižnej parcely č. X., ktorej bol ako vlastníkom na LV X. vedený odporca na základe zmluvy č. V-X. zo 14. februára 2008 – 295/08 v celosti. Prevodu vlastníctva však predchádzalo uvedené osvedčenie v prospech J. , ktorý však jej dedičom z uvedených dôvodov nebol. V ďalšom poukázal na skutočnosti uvedené v zrušujúcom uznesení z 29. novembra 2012 sp. zn. 8 Co 182/2011. Uviedol, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci , vykonal dokazovanie , ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom , s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Preto s poukazom na § 219 ods. 2 O. s. p. keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku , sa obmedzil na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci , výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy , ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery . Prijaté právne závery primerane vysvetlil , riadiac sa pritom aj pokynom odvolacieho súdu. Odvolacie dôvody - nesprávne skutkové zistenie, právne posúdenie veci a nedostatočné odôvodnenie vyhodnotil za nedôvodné. Odporca pritom nesprávne tvrdil, že navrhovateľ odvodzoval svoje vlastnícke právo len od ústnej darovacej zmluvy, keď ho v skutočnosti odvodzoval od vydržania a konkretizoval na základe akých skutočností. Odvolaciu námietku nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov považoval za nedôvodnú s poukazom na uvedené. Konštatoval preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.) . Konanie , na ktoré odporca poukazoval , sa týkalo iného predmetu a iných účastníkov. Za dôvodné nepovažoval ani námietku vo vzťahu k trovám konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie odporca. Navrhol ho zrušiť spolu s rozsudkom okresného súdu a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konane. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za nezákonný, pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. d/, f/ a g/ O. s. p. a dôvody dovolania z § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za zmätočný a nepreskúmateľný. V ďalšom podrobne odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. d/ O. s. p. a g/ O. s. p. V tomto konaní sa opätovne začalo konať o totožnej veci vedenej na Okresnom súde Č. pod sp. zn. 4 C 529/93, v ktorej súd návrh na určenie, že u odporcu nie sú dané podmienky na vydanie osvedčenia k nehnuteľnostiam zamietol. V tejto veci vystupoval ako navrhovateľ F. (s manželkou A. a matkou A.) a jeho právny predchodca J., teda je splnená aj podmienka totožnosti účastníkov, lebo na základe singulárnej sukcesie je právnym nástupcom po J.. Teda sú dané podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. d/ O. s. p. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. g/ O. s. p. poukázal na rozvrh práce krajského súdu na rok 2013, podľa str. 16 odsek 2 ktorého „ak je pridelená do súdneho oddelenia 8 Co vec, v ktorej účastníka konania zastupuje J., syn členky senátu J., dôjde k zastupovaniu menovaných sudcov priamo podľa tohto rozvrhu práce – bod II. 2. 4., teda senát 8 C bude zastupovaný senátmi 6 Co, 5 Co a 10 Co“. Sudkyňa J., ktorá spolurozhodovala predmetnú vec, je zainteresovaná do rodinného sporu M. (právných predchodcov) a K. (právných predchodcov odporcu) po dobu 32 rokov. V ďalšom konkretizoval dôvody tak, že 27. októbra 1982 vo veci OS Č. 10 C 27/80 vydala uznesenie o priznaní znalečného, 11. septembra 1983 vo veci OS Č. oprávnenej A. (matky navrhovateľa) a povinnej M. (babka odporcu) E 1093/79 vydala uznesenie, 19. septembra 1983 spisovala zápisnicu s M., 18. februára 1991 spisovala ako právna zástupkyňa odvolanie proti rozsudku OS Č. 7 C 885/88 z 8. januára 1991. V súčasnej dobe syn J. J. zastupuje v danom konaní navrhovateľa F. vo viacerých právnych veciach. Z toho je zrejmé, že rozhodovanie J. v danej veci nemohlo byť neustranné a mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Namietal tiež formálnu vadu napadnutého rozsudku spočívajúcu v tom, že nebol podpísaný členom senátu a nie je podpísaná za správnosť vyhotovenia rozsudku Iveta Labudová, čo v ňom vzbudzuje pochybnosti, kto rozsudok vyhotovil. V tomto smere poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v uvedených nálezočoch z hľadiska rovnosti zbraní účastníkov konania. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. namietal odňatie mu práva podľa § 118 ods. 4 O. s. p., nesprávnu protokoláciu zápisnice o výsluchu svedkov, vychádzanie zo skutočností, ktoré ním neboli tvrdené, vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu a nepreskúmateľnosť rozsudku. Napokon namietal inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) z podrobne uvedených dôvodov a citoval relevantné judikáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Navrhovateľ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1

O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie odporcu nie je prípustné. Nezistil ani splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v súlade s § 243 O. s. p.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporcu nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/, b/, c/ a e/ O. s. p. odporca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Odporca namietal vady konania podľa § 237 písm. d/, f/ a g/ O. s. p. Preto dovolací súd v ďalšom skúmal ich danosť.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata, § 159 ods. 3 O.s.p.) patrí k procesným podmienkam konania a jej existencia v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Jej podstata spočíva v tom, že právoplatný rozsudok predstavuje vec rozsúdenú, v ktorom prípade

sa vylučuje možnosť totožnú vec znova prejednať a o nej rozhodnúť. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z akých už bol pôvodne uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). O totožnosť účastníkov ide najmä vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi. Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Z rozsudku Okresného súdu Č. z 10. marca 1995 č. k. 4 C 529/93, ktorý nadobudol (podľa doložky právoplatnosti zo 16. júna 1995) právoplatnosť 23. mája 1995 (na ktoré konanie poukazoval odporca) vyplýva, že predmetom konania bolo určenie, že nie sú dané podmienky na vydanie osvedčenia a súd návrh zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.). Účastníkmi konania boli na strane navrhovateľov F. a A. a na strane odporcu J.. Z toho vyplýva, že v uvedenom konaní a v predmetnom konaní nebola daná totožnosť predmetu konania ani totožnosť účastníkov konania, z ktorého dôvodu je neopodstatnené tvrdenie odporcu o existencii vady konania podľa § 237 písm. d/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Odporca namietal nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k vysporiadaniu sa s uvedenými otázkami (z hľadiska právneho posúdenia veci) .

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999 , sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument , ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listina základných práva slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. Zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej , ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a súhlasil s argumentáciou ním použitou („ prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci , vykonal dokazovanie , ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil “). Vysporiadal sa aj s jednotlivými odvolacími námietkami odporcu, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu

k námietkam odporcu doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o dôvodnosti návrhu. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 157 ods. 2 O. s. p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Pokiaľ ide o námietku odporcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania odporcu je zrejماً jeho námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pre úplnosť treba uviesť, že ustanovenie § 241 ods. 2 O. s. p. taxatívne vypočítava dovolacie dôvody, pre ktoré môže dovolateľ napadnúť dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací dôvod uvádzaný odporcom - rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní – bol účinnosťou zákona č. 353/2003 Z. z. od 1. septembra 2003 z tohto ustanovenia vypustený. Preto na tento dovolací dôvod (použitý odporcom) už dovolací súd nemohol prihliadať.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa protokolácie zápisnice z pojednávania, z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Č. uznesením z 9. októbra 2009 č. k. 11 C 94/2008 – 107 námietkam protokolácie zápisnice z 23. septembra 2009 nevyhovel. Krajský súd v Žiline uznesením z 25. februára 2010 sp. zn. 10 C 364/2009 (čl. 116 spisu) odvolanie odporcu odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 15. júla 2010 sp. zn. 5 Cdo 101/2010 (čl. 139 spisu) dovolanie proti tomuto uzneseniu odmietol.

Napokon odporcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom ani postupom súdov nižších stupňov v rozpore s § 118 ods. 4 O. s. p. a § 213 ods. 2 O. s. p., čo vyplýva jednak zo zápisnice o pojednávaní z 28. januára 2013 a rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za rozhodnutie prekvapivé (odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu).

Vo vzťahu k námietke vady konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p. treba uviesť, že podmienky vylúčenia sudcu z pojednávania a rozhodovania veci upravuje ustanovenie § 14 O. s. p., ktoré zabezpečuje jedno zo základných práv súdneho procesu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru, a to, aby vo veci konal a rozhodoval nezávislý a nestranný sudca.

Z obsahu spisu nevyplýva, že by sudkyňa J. bola nadriadeným súdom vylúčená z pojednávania a rozhodovania danej veci, ktorú skutočnosť napokon ani odporca netvrdil. Nerozhodovala vo veci ani ako sudkyňa súdu nižšieho stupňa (okresného súdu), čo tiež odporca netvrdil.

Zo samotnej skutočnosti, že sudca koná a rozhoduje vo viacerých právnych veciach tých istých účastníkov konania (ich právnych predchodcov), nemožno vyvodzovať jeho pomer k veci, ktorý by mohol viesť k pochybnostiam o jeho nezaujatosti. Preto nemôže byť dôvodom vylúčenia menovanej sudkyne z pojednávania a rozhodovania danej veci skutočnosť, že konala v iných (odporcom uvedených) veciach.

Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline na rok 2013 č. Spr. 595/2012 (str. 16 ods. 2) : „ak je pridelená do súdneho oddelenia 8 Co vec, v ktorej účastníka konania zastupuje J., syn členky senátu J., dôjde k zastupovaniu menovaných sudcov priamo podľa tohto rozvrhu práce – bod 11.2. 4., teda senát 8 Co bude zastupovaný senátmi : 6 Co, 5 Co a 10 Co“.

V danej veci navrhovateľ F. splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní advokáta J. plnomocenstvo z 15. júla 2008 (čl. 4 spisu). Tento poverením zo 7. augusta 2009 poveril

advokátskeho koncipienta M. na zastupovanie v uvedenej veci, ktorý následne nahliadal do spisu (čl. 74, 75 spisu) a zúčastnil sa pojednávania na súde prvého stupňa 10. augusta 2009 (čl. 78 spisu), ktoré bolo odročené na termín 23. septembra 2009, na ktorom bol prítomný za J. advokátsky koncipient M. na základe substitučného poverenia. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito. Plnomocenstvom z 23. júna 2010 navrhovateľ splnomocnil na zastupovanie vo veci návrhu na predbežné opatrenie (č. k. 11 C 94/2008) advokáta J.. V priebehu ďalšieho konania vo veci samej naďalej navrhovateľa zastupoval tento advokát a to až do odvolania plnej moci podaním z 25. apríla 2012 (čl. 237 spisu). Splnomocnením z 25. apríla 2012 (čl. 239) splnomocnil navrhovateľ na zastupovanie v danej veci (vedenej na Okresnom súde Č. pod sp. zn. 11 C 94/2008) advokáta J., ktorý ho zastupoval aj v odvolacom konaní na Krajskom súde v Žiline a ktorého splnomocnil aj na zastupovanie v dovolacom konaní (splnomocnenie zo 4. apríla 2014 čl. 446 spisu).

Z uvedeného teda vyplýva, že nie je dôvodná ani námietka odporcu o existencii vady konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p.

Odporca namietal aj inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. , lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam odporcu z hľadiska správnosti ich právnych záverov. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorú možno namietat len v procesne prípustnom dovolaní.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania odporcu nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 2214 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. júna 2015

JUDr. Oľga Trnková, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková

